

Hof van Cassatie, arrest van 22 december 2005

Concessie van alleenverkoop met uitwerking op Belgisch grondgebied – Internationale bevoegdheid inzake vorderingen naar aanleiding van de beëindiging – EEX-verdrag – Forum executionis contractus dan wel forum prorogati – Bevoegdheidsbeding in de algemene voorwaarden voor verkoopovereenkomsten gesloten in uitvoering van de concessieovereenkomst – Exclusieve forumkeuze geldt enkel voor de verkoopovereenkomsten, niet voor de raamovereenkomst – Ingestelde vorderingen dienen te worden beschouwd als voortspruitend uit de concessieovereenkomst – Begrip concessieovereenkomst in de Belgische Concessiewet van 27 juli 1961

Concession de vente exclusive produisant ses effets dans le territoire belge – Compétence internationale pour les demandes à l'occasion de la résiliation – Convention de Bruxelles – Forum executionis contractus ou forum prorogati – Clause attributive de juridiction dans les conditions générales de ventes conclues au cours de l'exécution de la concession – Le choix de for exclusif ne s'applique qu'aux ventes successives, pas à la convention cadre – Les demandes concernent des conséquences résultant de la concession elle-même – Le concept de concession dans la loi belge du 27 juillet 1961 aux concessions

Nr. C.04.0322.N

(eiseres),

vertegenwoordigd door Mr. Jean-Marie Nelissen Grade, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1000 Brussel, Brederodestraat 13, alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan,

tegen

(verweerster),

vertegenwoordigd door Mr. John Kirkpatrick, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1000 Brussel, Keizerslaan 3, alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan.

I. Bestreden beslissing

Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest, op 29 september 2003 gewezen door het Hof van Beroep te Antwerpen.

II. Rechtspleging voor het Hof

Raadsheer Ghislain Londers heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Guy Dubrulle heeft geconcludeerd.



III. Feiten

Blijkens het verzoekschrift kunnen de feiten van de zaak als volgt samengevat worden :

In de loop van 1977 werd tussen partijen een concessie van alleenverkoop voor onbepaalde duur afgesloten.

(Eiseres) werd hierbij door (verweerster) aangesteld als exclusieve verdeler voor de Benelux.

Bij brief van 1 september 1987 werd deze overeenkomst door (verweerster) opgezegd, met ingang van 1 januari 1988.

Bij brieven van 10 en 18 december 1987 verklaarde (verweerster) zich bereid het contract te hernieuwen met een proefperiode van 6 maanden.

Bij brief van 18 juli 1994 deed (verweerster) aan (eiseres) mee dat zij een einde wenste te maken aan de contractuele relatie tussen de partijen en dit met ingang van 1 september 1994.

Bij exploit van 26 oktober 1994 liet (eiseres) (verweerster) dagvaarden voor de Rechtbank van Koophandel te Tongeren tot betaling van een opzeggingsvergoeding, van een vergoeding wegens meerwaarde van het aangebracht cliënteel, van een vergoeding voor kosten gemaakt met het oog op de uitbating van de concessie en van een schadevergoeding wegens niet uitgevoerde bestellingen. (eiseres) eiste nog dat (verweerster) veroordeeld zou worden tot terugname van de stocks en tot betaling van een schadevergoeding wegens schending van het exclusiviteitscontract.

(Verweerster) stelde hierop een aantal tegenvorderingen in.

Bij vonnis van 2 mei 1996 verklaarde de Rechtbank van Koophandel te Tongeren zich zonder rechtsmacht en dit met toepassing van artikel 17 van het EEX-Verdrag.

Bij verzoekschrift van 3 september 1996 stelde (eiseres) hoger beroep in tegen dit vonnis. (verweerster) stelde incidenteel beroep in.

In het bestreden arrest worden het hoger beroep en het incidenteel beroep ontvankelijk en zeer gedeeltelijk gegrond verklaard. De appelrechters verklaren zich zonder rechtsmacht met betrekking tot de vorderingen tot betaling van een vergoeding wegens niet uitgevoerde bestellingen, tot terugname van de stocks en tot betaling van een schadevergoeding wegens het stilliggen van het kapitaal en winstverlies op de stock.

De overige vorderingen van (eiseres) en van (verweerster) worden ongegrond verklaard.

IV. Middelen

(Eiseres) voert in haar verzoekschrift twee middelen aan.

1. Eerste middel

Geschonden wettelijke bepalingen

- artikel 1134 van het Burgerlijk Wetboek ;
- artikel 1 van de wet van 27 juli 1961 betreffende eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop ;
- artikel 17 van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, goedgekeurd bij wet van 13 januari 1971, zoals van kracht voor de wijziging bij het Verdrag van 26 mei 1989 ondertekend te San Sebastian en goedgekeurd bij wet van 10 januari 1997 (hierna artikel 17 van het EEX-Verdrag).



Aangevochten beslissingen

De appelrechters beslissen dat zij zonder rechtsmacht zijn om uitspraak te doen over vorderingen van (eiseres) tot betaling van een vergoeding wegens niet uitgevoerde bestellingen, tot terugname van de stocks en tot betaling van een schadevergoeding wegens het stilliggen van het kapitaal en winstverlies op de stock, op grond van de motieven dat :

A. Rechtsmacht

a. In verband met de hoofdvordering

1. (eiseres) beoogt met haar hoger beroep in eerste orde de rechtsmacht van de Belgischerechtbanken over onderhavig geschil te laten vaststellen.
2. De wet van 27 juni 1961 wordt ingeroepen door (eiseres) inzake de rechtsmacht van de Belgische rechtbanken.

Zij is er evenwel mede akkoord dat het EEX-Verdrag toepassing vindt boven deze wet (zie zittingsblad).

Door (verweerster) wordt anderzijds een bevoegdheidsclausule ingeroepen.

De kwestie van de rechtsmacht is hier dus een afwegen van drie rechtsbronnen dienaangaande.

3. De eerste rechter heeft zich 'onbevoegd' verklaard op grond van de motivering, dat er betwisting bestaat tussen partijen over het al dan niet bestaan van een concessieovereenkomst die onder de toepassing van de wet van 27 juni 1961 valt en dat daardoor (omdat hij oordeelde dat niet eerst kon gestatueerd worden over het bestaan van zulke concessieovereenkomst) de bevoegdheidsprincipes van de Wet van 27 juni 1991 buiten beschouwing moeten gelaten worden en enkel de algemene bevoegdheidsprincipes van het EEX-Verdrag hier van toepassing zijn. Deze laatste leiden dan volgens de eerste rechter, meer bepaald door toepassing van artikel 17 van dit verdrag, samen met de bevoegdheidsclausule, tot het besluit van de 'onbevoegdheid'.

Evenwel is het principe over het hoofd gezien door de eerste rechter, dat een rechter teneinde zijn 'bevoegdheid' te bepalen zich niet moet richten naar de grond van de zaak, maar zich moet richten naar het 'voorwerp' van de vordering.

Voor het bepalen van de bevoegdheid moet immers gekeken worden naar wat als voorwerp gesteld werd in de inleidende dagvaarding, zonder voorafgaand onderzoek van de grond van de zaak.

In de inleidende dagvaarding is gesteld dat het in voorliggend geval gaat om een opzegging van een voor onbepaalde tijd verleende concessie van alleenverkoop (exclusieve verkoopsconcessie) en het voorwerp van de vordering was onder meer het bekomen van de vergoedingen die voorzien zijn door de Belgische wet van 27 juli 1961, meer bepaald een 'verbrekingsvergoeding', benevens een meerwaardevergoeding voor cliënteel en een vergoeding voor gemaakte kosten.

In tegenstelling tot wat de eerste rechter besliste kunnen de bevoegdheidsprincipes van de wet van 27 juni 1961 en meer bepaald dan artikel 4 van deze wet aldus door (eiseres) mede ingeroepen worden om de 'bevoegdheid' te bepalen.

4. De verhouding van de drie rechtsbronnen, die hier moeten onderzocht worden inzake de rechtsmacht, kan als volgt geschetst worden.

Artikel 4 van de wet van 27 juli 1961 dat stelt dat de benadeelde concessiehouder, in de nader bepaalde omstandigheden omschreven in dit artikel, de concessiegever kan dagvaarden hetzij voor de rechter van zijn eigen woonplaats, hetzij voor de rechter van de woonplaats (zetel) van



de concessiegever gaat 'normaal' voor op een ervan afwijkende bevoegdheidsclausule in de concessieovereenkomst.

Immers gaat het bij de wet van 27 juli 1961 om een politiewet.

Indien het EEX-Verdrag toepassing vindt primeert echter een contractuele bevoegdheidsclausule. Meer bepaald op grond van artikel 17 EEX-Verdrag. Het gemeenschapsrecht gaat immers voor het nationale recht.

Indien het EEX-Verdrag toepassing vindt moet bovendien artikel 4 van de wet van 27 juli 1961 ook wijken voor de 'gewone' bevoegdheidsregels van het EEX-Verdrag.

Zo er geen geldende bevoegdheidsclausule kan ingeroepen worden, komen dus de artikelen 2 en 5.1° van het EEX-Verdrag ter sprake.

Het EEX-Verdrag is hier van toepassing : niet betwist.

Dit maakt dat de bevoegdheidsprincipes van de wet van 27 juni 1961 en meer bepaald dan artikel 4 van de wet, reeds buiten beschouwing kunnen gelaten worden.

Het resultaat is hier dus hetzelfde als hetgeen vooropgesteld werd door de eerste rechter, maar is bekomen op grond van andere overwegingen.

6. In de eerste plaats moet er dus verder gekeken worden naar het bestaan van een geldige bevoegdheidsclausule.

De bevoegdheidsclausule ingeroepen door (verweerster) is deze van haar verkoopsvoorwaarden zoals vermeld op haar orderbevestigingen en van haar algemene verkoopsvoorwaarden zoals vermeld op haar facturen. Beide voorwaarden stellen de bevoegdheid van de Rechtbank van Varese (It).

Deze bevoegdheidsclausule is geldig en voldoet aan de vereisten van artikel 17 EEX-Verdrag.

(Verweerster) verwijst dienaangaande terecht naar artikel 17. al. 1. litt. c.

Aan het vormvereiste van artikel 17, eerste lid, onder c, van het bedoeld verdrag is immers voldaan, indien in de internationale handel, het zonder bezwaar herhaaldelijk betalen door de ene contractpartij van facturen van de andere contractpartij waarop een voorgedrukte aanwijzing van de bevoegde rechter voorkomt, moet gezien worden als een handelwijze die naar gewoonte overeenstemt met een vorm waarin een overeenkomst tot aanwijzing van een bevoegde rechter wordt gesloten en indien deze gewoonte in de internationale handel algemeen bekend is en door partijen bij dergelijke overeenkomsten in de betrokken handelsbranche doorgaans in acht wordt genomen, terwijl tevens de partijen op de hoogte zijn of hadden behoren te zijn van deze gewoonte.

Dit is hier het geval.

Deze bevoegdheidsclausule is evenwel niet opgenomen in een concessieovereenkomst.

Daar een concessieovereenkomst verschillend is van de aan- en verkopen waartoe zij aanleiding geeft, kan deze bevoegdheidsclausule geen invloed hebben op het bepalen van de rechtsmacht inzake de vorderingen van (eiseres) voor zover deze steun vinden in de ingeroepen concessieovereenkomst.

7. Hier dient bijgevolg vervolgens na te worden gegaan, in hoeverre de vorderingen van (eiseres) steunen op de ingeroepen concessieovereenkomst zelf, dan wel op de aan- en verkopen die er tussen partijen zijn geweest (ongeacht hier de kwestie of deze naar aanleiding van een concessieovereenkomst zijn gebeurd of niet).

De vorderingen van (eiseres) in de inleidende dagvaarding zijn te omschrijven als volgt :

1° een 'verbrekkingsvergoeding' (artikel 2 van de wet van 24 juli 1961) ;

2° een meerwaardevergoeding voor cliënteel (artikel 3.1° van de wet van 27 juli 1961) ;



- 3° een vergoeding voor gemaakte kosten (artikel 3.2° van de wet van 27 juli 1961) ;
- 4° een vergoeding voor beweerde bestellingen die niet zouden zijn uitgevoerd ;
- 5° een vordering in verband met het terugnemen van stocks en de terugbetaling van de aankoopprijs ervan ;
- 6° een vergoeding in verband met stilliggen van kapitaal (geïnvesteed in de stocks) en winstverlies op de stocks ;
- 7° een vergoeding in verband met de schending van de exclusiviteit.

Het is duidelijk dat de 4°, 5° en 6° vorderingen buiten de ingeroepen concessieovereenkomst zelf vallen, maar steunen op de aan- en verkopen die er tussen partijen zijn geweest.

Deze 4°, 5° en 6° vorderingen vallen bijgevolg buiten de rechtsmacht van de Belgische rechtbanken, dit ingevolge de bevoegdheidsclausule".

Grieven

Artikel 17 van het EEX-Verdrag bepaalt dat indien de partijen een gerecht van een Verdragsluitende Staat hebben aangewezen voor de kennisneming van geschillen welke naar aanleiding van een bepaalde rechtsbetrekking zijn ontstaan of zullen ontstaan, dit gerecht bij uitsluiting bevoegd is.

Te dezen stellen de appelrechters vast dat in het kader van de tussen partijen gesloten concessieovereenkomst geen bevoegdheidsbeding werd afgesloten, doch dat in het kader van de individuele verkoopovereenkomsten die in uitvoering van de concessieovereenkomst werden afgesloten een beding was opgenomen waarin de rechtbank van Varese, Italië, als bevoegde rechtbank werd aangewezen.

De appelrechters beslissen dat de vorderingen van eiseres tot betaling van een vergoeding wegens niet uitgevoerde bestellingen, tot terugname van de stocks en tot betaling van een schadevergoeding wegens het stilliggen van het kapitaal en winstverlies op de stock niet voortvloeien uit de concessieovereenkomst, maar wel uit de individuele verkoopovereenkomsten die in het kader van de concessieovereenkomst werden gesloten en beslissen dat zij geen rechtsmacht hebben om over deze vorderingen te oordelen, gelet op het in de verkoopovereenkomsten opgenomen bevoegdheidsbeding.

Aldus verantwoordden de appelrechters hun beslissing dat zij geen rechtsmacht hebben om uitspraak te doen over voormelde vorderingen niet naar recht, en wel om de volgende redenen.

1.1. Eerste onderdeel

Eiseres voerde in de gedinginleidende dagvaarding en in haar latere conclusies aan dat er tussen partijen een concessieovereenkomst was afgesloten en dat (verweerster) eenzijdige contractbreuk pleegde door te weigeren een aantal geplaatste bestellingen uit te voeren. Eiseres vorderde een vergoeding voor de commerciële schade die wegens de niet uitgevoerde bestellingen ontstond.

Eiseres voerde nog aan dat (verweerster) ingevolge deze contractbreuk de voorraden diende terug te nemen en dat zij een vergoeding diende te betalen voor het stilliggen van het kapitaal en winstverlies op dit deel van de stock.

Aldus steunde eiseres haar vorderingen op de ingeroepen concessieovereenkomst.

Door te beslissen dat deze vorderingen buiten de concessieovereenkomst vallen, maar steunen op de aanen verkopen die er tussen partijen zijn geweest, schenden de appelrechters de bewijskracht van de gedinginleidende dagvaarding en van de conclusies van eiseres (schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek).

Door op grond van deze overwegingen te beslissen dat zij geen rechtsmacht hebben om van de vordering tot betaling van een vergoeding voor beweerde niet-uitgevoerde bestellingen kennis te



nemen, gelet op het in de individuele verkoopovereenkomsten vervatte bevoegdheidsbeding, schenden de appelrechters verder voormelde bepalingen en artikel 17 van het EEX-Verdrag.

1.2. Tweede onderdeel

Overeenkomstig artikel 1, §2, van de wet van 27 juli 1961 betreffende de eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop, is een verkoopconcessie iedere overeenkomst krachtens welke een concessiegever aan een of meer concessiehouders het recht voorbehoudt in eigen naam en voor eigen rekening producten te verkopen die hijzelf vervaardigt of verdeelt.

In een concessieovereenkomst neemt de concessiegever ten aanzien van de concessiehouder in principe de verplichting op zich om de concessiehouder te bevoorraden. Overeenkomstig artikel 1, §2, van de voormelde wet van 27 juli 1961, behoudt de concessiegever aan de concessiehouder immers het recht voor om de producten van de concessiegever te verkopen.

De vraag of de concessiegever een dergelijke verplichting op zich genomen heeft en of het niet uitvoeren van bestellingen een tekortkoming aan deze verplichting tot bevoorrading uitmaakt, dient derhalve beoordeeld te worden op grond van de inhoud van de concessieovereenkomst en houdt geen verband met de in het kader van de concessieovereenkomst gesloten individuele verkoopovereenkomsten.

Door te beslissen dat het duidelijk is dat de vordering tot betaling van een vergoeding voor beweerde niet uitgevoerde bestellingen buiten de ingeroepen concessieovereenkomst valt, maar steunt op de aanen verkopen die er tussen partijen zijn geweest, schenden de appelrechters het wettelijk begrip concessieovereenkomst (schending van artikel 1, §2, van voornoemde wet van 27 juli 1961) en miskennen zij de verbindende kracht van de concessieovereenkomst en van het in de individuele verkoopovereenkomsten vervatte bevoegdheidsbeding (schending van artikel 1134 van het Burgerlijk Wetboek).

Door op grond van deze overweging te beslissen dat zij geen rechtsmacht hebben om van de vordering tot betaling van een vergoeding voor beweerde niet-uitgevoerde bestellingen kennis te nemen, gelet op het in de individuele verkoopovereenkomsten vervatte bevoegdheidsbeding, schenden de appelrechters verder de artikelen 1134 van het Burgerlijk Wetboek, 1, §2, van de wet van 27 juli 1961 betreffende de eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop en 17 van het EEX-Verdrag.

1.3. Derde onderdeel

Overeenkomstig artikel 1, §2, van de wet van 27 juli 1961 betreffende de eenzijdige beëindiging van de voor bepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop is een verkoopconcessie iedere overeenkomst krachtens welke een concessiegever aan een of meer concessiehouders het recht voorbehoudt in eigen naam en voor eigen rekening producten te verkopen die hijzelf vervaardigt of verdeelt.

De concessieovereenkomst houdt voor de concessiehouder in principe een verplichting in om een voorraad aan te leggen. De vraag of de concessiegever bij beëindiging van de concessieovereenkomst de door de concessiehouder aangelegde voorraad dient terug te nemen, dan wel te vergoeden, maakt dan ook een vraag uit die beoordeeld dient te worden op grond van de inhoud van de concessieovereenkomst en houdt geen verband met de in het kader van deze concessieovereenkomst afgesloten individuele verkoopovereenkomsten.

Ook de vraag of de concessiegever bij het beëindigen van de concessieovereenkomst gehouden was tot betaling van een schadevergoeding wegens het stilliggen van het kapitaal en winstverlies op de stock dient beoordeeld te worden op grond van de inhoud van de concessieovereenkomst zelf, en houdt geen verband met de individuele verkoopovereenkomsten.

Door te beslissen dat de bevoegdheidsclausules die opgenomen waren in de individuele verkoopovereenkomsten van toepassing zijn op de vorderingen tot terugname van de stocks en tot betaling van een schadevergoeding wegens het stilliggen van het kapitaal en winstverlies op de stock, hoewel deze vorderingen voortvloeien uit de beëindiging van de concessieovereenkomst zodat zij op grond van



deze concessieovereenkomst beoordeeld dienen te worden, en geen betrekking hebben op de individuele verkoopovereenkomsten, schenden de appelrechters de artikelen 1134 van het Burgerlijk Wetboek, 1, §2, van de wet van 27 juli 1961 betreffende de eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop en 17 van het EEX-Verdrag.

2. Tweede middel

[...]

IV. Beslissing van het Hof

1. Eerste middel

1.1. Tweede onderdeel

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 1, §2, van de wet van 27 juli 1961 betreffende de eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop, een verkoopconcessie iedere overeenkomst is krachtens welke een concessiegever aan een of meer concessiehouders het recht voorbehoudt in eigen naam en voor eigen rekening producten te verkopen, die hijzelf vervaardigt en verdeelt ;

Dat dergelijke verkoopconcessie een kader-overeenkomst is die zich onderscheidt van de achtereen volgende koop-verkoopovereenkomsten die worden gesloten tussen concessiegever en concessiehouder in de loop van de uitvoering van de concessieovereenkomst en hiermede niet samen valt ;

Dat dit evenwel niet wegneemt dat de verplichting van de concessiegever om aan de concessiehouder de goederen te leveren die het voorwerp uitmaken van de concessieovereenkomst, rechtstreeks voortvloeit uit die overeenkomst en er een essentieel bestanddeel van uitmaakt als corrolarium van het recht die goederen te verkopen ;

Overwegende dat de appelrechters vaststellen dat :

1. de betwisting tussen partijen een beweerde exclusieve concessieovereenkomst betreft ;
2. de vordering van eiseres in de inleidende dagvaarding, onder meer, te omschrijven is als "een vergoeding voor beweerde bestellingen die niet zouden zijn uitgevoerd" ;

Dat de appelrechters vervolgens oordelen dat de sub 2 omschreven vordering buiten de ingeroepen concessieovereenkomst zelf valt, maar steunt op de aan- en verkopen die er tussen partijen zijn geweest en dat ze bijgevolg buiten de rechtsmacht van de Belgische rechtbanken valt ingevolge de bevoegdheidsclausule in de verkoopsvoorwaarden van verweerster ;

Dat zij door aldus te oordelen artikel 1, §2, van de wet van 27 juli 1961 schenden ;

Dat het onderdeel gegrond is ;

1.2. Derde onderdeel

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 1, §2, van de wet van 27 juli 1961 betreffende de eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessies van alleenverkoop, een verkoopconcessie iedere overeenkomst is krachtens welke een concessiegever aan een of meer concessiehouders het recht voorbehoudt in eigen naam en voor eigen rekening producten te verkopen, die hijzelf vervaardigt en verdeelt ;

Dat dergelijke verkoopconcessie een kader-overeenkomst is die zich onderscheidt van de achtereen volgende koop-verkoopovereenkomsten die worden gesloten tussen concessiegever en concessiehouder in de loop van de uitvoering van de concessieovereenkomst en hiermede niet samen valt ;

Dat dit evenwel niet wegneemt dat de verplichting van de concessiegever om aan de concessiehouder de goederen te leveren die het voorwerp uitmaken van de concessieovereenkomst, voor de



concessiehouder de overeenkomstige plicht inhoudt die goederen te verkopen teneinde de doelstelling van de concessieovereenkomst te realiseren ;

Dat wanneer dit laatste impliceert dat de concessiehouder een stock aanlegt, de daarmee verbonden rechten en verplichtingen uit de concessieovereenkomst zelf voortspuiten ;

Overwegende dat de appelrechters vaststellen dat :

1. de betwisting tussen partijen een beweerde exclusieve concessieovereenkomst betreft ;
2. de vorderingen van eiseres in de inleidende dagvaarding, onder meer, te omschrijven zijn als "5° een vordering in verband met het terugnemen van stocks en de terugbetaling van de aankoop-prijs ervan" en als "6° een vergoeding in verband met stilliggen van kapitaal (geïnvesteerd in de stocks) en winstverlies op de stocks" ;

Dat de appelrechters vervolgens oordelen dat de sub 2 omschreven vorderingen buiten de ingeroepen concessieovereenkomst zelf vallen, maar steunen op de aan- en verkopen die er tussen de partijen zijn geweest en dat ze bijgevolg buiten de rechtsmacht van de Belgische rechtbanken vallen ingevolge de bevoegdheidsclausule in de verkoopvoorwaarden van (verweerster) ;

Dat zij aldus artikel 1, §2, van de wet van 27 juli 1961 schenden ;

Dat het onderdeel gegrond is ;

2. Tweede middel

[...]

Dat het middel gegrond is;

OM DIE REDENEN,

HET HOF,

Vernietigt het bestreden arrest in zoverre het oordeelt dat de Belgische rechtbanken zonder rechtsmacht zijn met betrekking tot de vorderingen van eiseres betreffende een vergoeding voor beweerde bestellingen die niet zouden zijn uitgevoerd, de terugname en terugbetaling van de stocks, de vergoeding in verband met het stilliggen van kapitaal geïnvesteerd in de stocks en winstverlies op de stocks, het de vordering van eiseres voor het overige afwijst en uitspraak doet over de kosten ;

[...]

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het Hof van Beroep te Brussel.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, eerste kamer, te Brussel, door de afdelingsvoorzitter Robert Boes en Ernest Waûters, de raadsheren Ghislain Londers, Eric Dirix en Eric Stassijns, en in openbare terechtzitting van tweeëntwintig december tweeduizend en vijf uitgesproken door afdelingsvoorzitter Robert Boes, in aanwezigheid van advocaat-generaal Guy Dubrulle, met bijstand van griffier Philippe Van Geem.

